

Františkovo slovo

č.198

Z života přetrvá nikoli to, co jsme získali, nýbrž to, co jsme darovali

Asia Bibi nesmí opustit Pákistán

Bůh, který je láska, nás stvořil, abychom měli rádi druhé

Za zneužíváním není ani tak klerikalismus jako mlčení

Dejme si pozor, abychom neodmítli Pánovo pozvání

Svědectví prolamuje zvyk a dává poznat Boha

Rodina je páteří humanismu

Asia Bibi: Děkuji Bohu za svobodu

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Z života přetrvá nikoli to, co jsme získali, nýbrž to, co jsme darovali

V evangelním podobenství jsme slyšeli o pannách, které »vyšly naproti ženichovi« (Mt 25,1). Bylo jich deset. Život je pro všechny neustálým povoláním k *vyjití*: z mateřského lůna, z rodného domu, z dětství k mladosti, z mladosti k dospělosti až k vyjití z tohoto světa. Také pro služebníky evangelia je život neustálým vycházením: z rodinného domu tam, kam nás pošle církev, od jedné služby do druhé; neustále jsme v přechodu až k tomu závěrečnému.

Evangelium připomíná smysl tohoto neustálého vycházení, jímž je život: *jít vstříc ženichovi*. Tím žijeme, totiž zvěstí, která - jak praví dnešní evangelium - se rozezná v noci a kterou budeme moci plně přijmout ve chvíli smrti: »Ženich je tady! Jděte mu naproti!« (v.6). Nic jiného než setkání s Ježíšem, Ženichem, který »miloval církev a vydal sám sebe za ni« (Ef 5,25), dává životu smysl a směr. Poslední osvěcuje předchozí. A jako je setba posuzována podle sklizně, tak je životní cesta určována cílem.

Život, je-li cestou vstříc ženichovi, je tedy časem, který je nám dán, *abychom rostli v lásce*. Život je každodenní přípravou ke svatbě, velkými zásnubami. Ptejme se: žiju jako někdo, kdo se připravuje na setkání s ženichem? Nezůstala za všemi těmi setkáními, organizačními aktivitami a jednáními naší služby zapomenuta niť, která tvoří celé tkanivo, totiž očekávání ženicha? Středem nemůže být nic jiného než srdce milující Pána. Pouze tak bude viditelné tělo naší služby nesené neviditelnou duší.

Chápeme tak slova svatého Pavla z druhého čtení: »neleží nám na srdci věci viditelné, ale neviditelné. Věci viditelné přece pomínou, ale neviditelné budou trvat věčně« (2 Kor 4,18). Neulpívejme na pozemských dynamikách, nýbrž hledme dál. Pravdu má známé tvrzení: „co je podstatné, zůstává očím skryto“. V životě je podstatné naslouchat hlasu ženicha. Ten nás vybízí, abychom denodenně vyhlíželi Pána, který přichází, a proměňovali veškerou činnost na přípravu svatby s Ním.

V evangeliu nám to připomíná jedna podrobnost, která je podstatná pro panny čekající na svatbu. Není to oděv, ani lampy, nýbrž *olej*, uchovávaný v nádobkách.

První vlastností tohoto oleje je *nenápadnost*. Je skrytý, neokázalý, ale bez něho není světlo. Co nám to naznačuje? Že před Pánem neobstojí zdání, obstojí srdce (srov. 1 Sam 16,8). To co vyhledává svět – pocty, moc, okázalost a sláva – pomíjí a nezbyde po tom nic. Zaujmout odstup od světského zdání je nezbytné pro přípravu na nebe. Je třeba odmítnout „kulturu líčidel“, která učí pěstovat zdání. Namísto toho je třeba očišťovat a opatrovat srdce, lidské nitro, které je v Božích očích drahocenné; nikoli vnějšek, který pomine.

Po této první vlastnosti oleje, tedy nenápadné podstatnosti, je zde druhý jeho aspekt, že totiž existuje, *aby se spotřebovával*. Jen když hoří, vydává světlo. Takový je život: šíří světlo, pouze pokud se stravuje a ztrácí ve službě. Tajemstvím života je jeho služebnost. Služba je vizitkou ke vstupu na věčnou svatbu. Na prahu věčnosti z života přetrvá nikoli to, co jsme získali, nýbrž to, co jsme darovali (srov. Mt 6,19-21; 1 Kor 13,8). Smyslem života je odpověď na Boží nabídku lásky. A tato odpověď se dává opravdovou láskou, sebedarováním a službou. Sloužit něco stojí, protože to znamená vydat se, strávit. V naší službě neslouží životu ten, kdo nežije pro službu. Kdo si příliš hledí svého vlastního života, ztratí jej.

Třetí vlastnost oleje, která významně vystupuje v tomto evangeliu, je *příprava*. Olej je třeba si nachystat předem a nosit s sebou (srov. v. 4.7). Láska je zajisté spontánní, nikoli však improvizovaná. Právě v nedostatečné přípravě spočívá pošetilost panen, které se nedostanou na svatbu. Nyní je čas příprav. V nynější chvíli je třeba denodenně živit lásku. Prosme o

milost, abychom každý den obnovovali svoji první lásku k Pánu (srov. Zj 2,4) a nenechali ji zhasnout. Velikým pokušením je upadnout do života bez lásky, který je jako prázdná nádobka a zhaslá lampa. Pokud se neinvestuje do lásky, život hasne. Kdo jsou povoláni k Boží svatbě, nemohou se uvelebit v pohodlném, mělkém a horizontálním životě, který plyne bez elánu, vyhledávat drobná uspokojení a pachtit se za prchavými poctami. Vybledlý, zvykový život, který se spokojí plněním svých povinností, aniž by se daroval, není hoden Ženicha.

Modleme se za kardinály a biskupy, kteří zesnuli během tohoto roku, a prosme o přímluvu těch, kdo v životě neusilovali o zdání, sloužili ze srdce a denně se připravovali na setkání s Pánem. Podle příkladu těchto svědků, kteří díky Bohu existují, a je jich mnoho, se nespokojme s krátkozrakým výhledem na dnešek, ale přejme si hledět dál, ke svatbě, jež nás čeká. Život, který bude prostoupen touhou po Bohu a cvičen láskou, bude připraven vstoupit do Ženichova příbytku navěky.

3.11.2018

Asia Bibi nesmí opustit Pákistán

Pákistán. Vlna masových protestů islámských radikálů donutila pákistánskou vládu k obnovení procesu proti Asii Bibi. Žena proto nesmí opustit zemi. Pro exil se nicméně rozhodl její advokát. Můj život je v nebezpečí, prohlásil.

Případ Asie Bibi, katolické matky pěti dětí propuštěné tento týden na svobodu po devíti letech vězení a dvojitým odsouzením k smrti na základě falešného obvinění z rouhání proti Mohamedovi, vstoupil do další fáze. Pákistánská administrativa rozhodla o zanesení jejího jména na seznam lidí, kteří nesmějí vycestovat ze země. Jde o výsledek vyjednávání s islámskými radikály, kteří v posledních třech dnech ochromili velká města a trvají na vykonání rozsudku smrti.

Na základě dohody mezi vládou a muslimskou stranou Tehreek-e-Labbaik Pakistan Asia Bibi nesmí odjet do zahraničí za svou rodinou, dokud Nejvyšší soud znovu nepřezkoumá rozsudek, vysvětlil ministr pro náboženské záležitosti Noorul Haq Qadri. Islamisté reagovali ukončením národních protestů, upozornili však, že „pokud nebude dohoda aplikována, vyjdou opět do ulic“.

Pro odjezd ze země se nicméně rozhodl Saiful Malook, advokát Asii Bibi, který dovedl její proces ke zrušení rozsudků první a druhé instance. Poté, co byla 31. října zproštěna viny, dostal množství výhrůžek a jeho život je v nebezpečí.

Vzhledem k pátečním islámským modlitbám zrušila pákistánská církev včera všechny mše za zemřelé kvůli riziku násilností. Vrchní velení pákistánské armády sice varovalo islámské extremisty před vyvoláváním násilných akcí, jejich lídr Khadim Hussain Rizvi ale vybídl všechny následovníky Mohameda, „aby se připravili k smrti za jeho čest“.

Angelus

4.11.2018

Bůh, který je láska, nás stvořil, abychom měli rádi druhé

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Jádrem evangelia této neděle (srov. Mk 12,28b-34) je přikázání lásky: *lásky k Bohu a lásky k bližnímu*. Učitel Zákona se ptá Ježíše: »Které přikázání je první ze všech?« (v.28). On odpoví citací onoho vyznání víry, kterým každý Izraelita zahajuje a končí svůj den a které začíná slovy: »Slyš, Izraeli! Hospodin, náš Bůh, je jediný Pán« (Dt 6,4). Takto Izrael

uchovává svoji víru v základ veškerého svého kréda: existuje jeden jediný Pán, který je „nás“ v tom smyslu, že s námi uzavřel nezrušitelnou smlouvu, miloval nás, má a bude nás mít rád navěky. Z tohoto pramene, z Boží lásky pro nás plyne dvojí přikázání: »Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou. [...] Miluj svého bližního jako sám sebe« (v.30-31).

Volbou těchto dvou přikázání, která dal Bůh svému lidu, a jejich propojením, Ježíš jednou provždy vyslovil učení, že láska k Bohu a láska k bližnímu jsou neoddělitelné, ba více, vzájemně se podporují. Přestože následují po sobě, tvoří dvě strany téže mince, a jejich společné uplatňování dává věřícímu opravdovou sílu! Milovat Boha znamená žít z Něho a pro Něho, kvůli tomu, že je, a kvůli tomu, co koná. Náš Bůh se bezvýhradně *dává*, je bezmezným *odpuštěním*, je *vztahem*, který je oporou a dává růst. Milovat Boha tedy znamená denně investovat svoji energii, abychom byli jeho spolupracovníky v bezvýhradné službě svému bližnímu, bezmeznou snahou odpustit a pěstováním vztahů společenství a bratrství.

Evangelista Marek si nedělá starosti s tím, *kdo* je bližní, protože bližním je člověk, kterého potkávám. Nejde si ho zvolit předem, to by nebylo křesťanské. Myslet si, že bližního si lze volit, není křesťanské, nýbrž pohanské. Jsou zapotřebí oči, abychom jej viděli, a srdce, abychom jej měli rádi. Pokud se budeme cvičit v tom, abychom se dívali Ježíšovým zrakem, budeme zblízka naslouchat tomu, kdo je v nouzi. Potřeby bližního vyžadují zajisté účinnou odpověď, ale především účast. Obrazně lze říci, že hladový potřebuje nejenom talíř polévky, ale také úsměv, potřebuje vyslechnout a potřebuje modlitbu, možná společnou. Dnešní evangelium nás všechny vybízí, abychom byli nejenom vstřícní k potřebám nejchudších bratří, ale především pozorní k potřebnému bratrskému sblížení, smyslu života a laskavosti. To je výzva pro naše křesťanské komunity: je třeba se vyvarovat toho, abychom se stali komunitami, které vyvíjejí spoustu iniciativ, ale navazují málo vztahů. Taková komunita riskuje, že bude jakousi „služební stanicí“, nikoli však společenstvím v plném a křesťanském smyslu toho slova.

Bůh, který je láska, nás stvořil pro lásku, abychom mohli mít rádi druhé a být spojeni s Ním. Bylo by iluzorní chtít milovat bližního a nechtít milovat Boha. Stejně tak by bylo iluzorní chtít milovat Boha a nechtít milovat bližního. Obě dimenze lásky – k Bohu a k bližnímu – charakterizují ve svojí jednotě Kristovy učedníky. Panna Maria ať nám pomáhá v každodenním životě přijímat a dosvědčovat toto záživé učení.

5.11.2018

Za zneužíváním není ani tak klerikalismus jako mlčení

Francie. V Lurdech probíhá mimořádné plenární zasedání francouzských biskupů. Pozvali na něj také oběti sexuálního zneužívání, k němuž došlo v tamní církvi. Skrze setkání tváří v tvář s bolestnou tragédií těchto mladých lidí se chtěli francouzští biskupové postavit čelem k současné krizi.

Na zasedání do Lurd bylo pozváno osm lidí. Svá svědectví nepřednášeli před celým shromážděním episkopátu, ale v menších, třicetičlenných skupinách biskupů. Jedním z nich je Olivier Savignac, zneužívaný v 90. letech ve věku 13 let. Pro Vatikánský rozhlas řekl:

„Všechno proběhlo v atmosféře velké úcty. Bylo to pozorné naslouchání našim slovům. To je náš první dojem. Pocítily jsme, že nás biskupové opravdu přijali a vyslechli. Zdůraznili jsme však, že odpovědí na naše slova musí být jejich činy. Víme, že na jejich bedrech spočívá velká tíha a nesou ji často sami nebo v nevelkém týmu svých nejbližších spolupracovníků. Právě oni se musejí vypořádat s tímto velkým problémem, otřesem, který nemá v dějinách církve precedenty. Záleželo nám proto na upřímném dialogu v pravdě, nikoli proto, abychom v nich vyvolávali pocit viny, ale aby nás uslyšeli a na tomto základě začali jednat v kráké,

střední i dlouhé perspektivě. Pokud má církev z této krize vyjít, je potřeba pracovat na všech úrovních, v diecézi i ve farnosti, samozřejmě pod vedením francouzského episkopátu."

V návaznosti na svou osobní zkušenost Olivier Savignac upozornil na potřebu duchovní péče o oběti zneužívání. Zdůraznil, že on sám, díky lidem, kteří svědčili o Kristu, dokázal zachovat víru a nevzdal se církvi. V souvislosti s příčinami současné krize uvedl, že není spojena ani tak s klerikalismem, jako s určitou představou loajálnosti, která vede lidi k mlčení. Po dlouhá léta se s tímto problémem zacházelo jako s rodinným tajemstvím,

6.11.2018

Dejme si pozor, abychom neodmítli Pánovo pozvání

Vatikán. „Ježíš nás zve na hostinu, kterou zaplatil svým životem, avšak mnozí zdvořile odmítají, prosíme o milost pochopení tajemství zatvřelosti a o milost slz“ – kázal Svatý otec při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

Dnešní evangelium (Lk 14,15-24) podává epizodu z domu předního farizeje, který pozval Ježíše na hostinu. Jeden z hostů při té příležitosti poznamenal: »Blahoslavený, kdo se zúčastní hostiny v Božím království«. Ježíš na to reagoval podobenstvím o člověku, který vystrojil velkou hostinu, na niž pozval mnoho hostů. Když nadešel čas, poslal svého služebníka, aby vyřídil pozvaným, ať přijdou, že hostina je připravena. Pozvaní se však začali vymlouvat, že jsou zaneprázdněni. Jeden, že právě dělá důležitý obchod, druhý, že má moc práce, a třetí, že nemůže, protože se oženil. „Omlouvají se – komentoval papež. Omluva je však zdvořilé odmítnutí. Když se to dozvěděl pán, poslal služebníka, aby přivedl na hostinu žebráky a mrzáky. Ti přišli, ale ještě zbyla prázdná místa. „Dnešní evangelium – poznamenal papež - končí odmítnutím, které vychází z Ježíšových úst. Kdo Ježíše odmítne, dostane druhou, možná i třetí, čtvrtou či pátou možnost, ale na konec odmítá Ježíš.“

„Toto odmítnutí má přivést k zamyšlení nás, které Ježíš volá. Zve nás na slavnost, abychom Mu byli blízko a změnili svůj život. Pomysleme, že hledá svoje důvěrné přátele, a oni odmítají! Potom hledá nemocné... a přijdou; někdo možná také odmítne. Kolikrát jen slyšíme Ježíšovo volání, abychom se vydali za Ním prokázáním skutku lásky, modlitbou či setkáním, ale my říkáme. »Promiň, Pane, ale jsem zaneprázdněn, nemám čas. Ano, ale zítra nemohu.« A Ježíš zůstává tam.“

„Kolikrát my se vymlouváme, když nás Ježíš pozve na setkání a rozmluvu? – pokračoval papež otázkou. Také my Ježíšovo pozvání odmítáme.“

„Každý z nás, ať se zamyslí: Kolikrát jsem ve svém životě pocítil vnuknutí Ducha svatého k nějakému skutku lásky, k setkání s Ježíšem v tomto skutku, k modlitbě, ke změně života v něčem, co nedělám dobře, a vždycky jsem našel nějaký důvod, jak se vymluvit a odmítnout?“

Do Božího království vstoupí ten, kdo neodmítne Ježíše, nebo ten, kdo nebude odmítnut Ježíšem – řekl dále papež František a odpověděl potom na námitku, podle níž je přece Ježíš dobrý a nakonec nikoho neodmítne:

„Ano, je dobrý, je milosrdný. Je milosrdný, ale spravedlivý. A pokud zavřeš dveře svého srdce zevnitř, On je nemůže otevřít, protože chová k našemu srdci úctu. Odmítnout Ježíše znamená zavřít dveře zevnitř, takže nemůže vstoupit.“

Pak je tu další věc – pokračoval papež – a tím je účet za hostinu. Kdo jej platí? Apoštol Pavel v prvním čtení (Flp 2,5-11) nám tento účet ukazuje, když říká o Ježíši, že »se zřekl sám sebe, vzal na sebe přirozenost služebníka [...] a ponížil se [...] až ke smrti na kříži«. „Tuto hostinu – dodal František – zaplatil Ježíš svým životem! A já řeknu, že nemůžu? Kéž nám Pán daruje

milost pochopit tajemství zatvrzelosti srdce i milost pláče," končil papež ranní kázání v kapli Domu sv. Marty.

Svědectví prolamuje zvyk a dává poznat Boha

Vatikán. „Svědectví, reptání a otázka – tato tři slova tvořila osu papežova dnešního kázání při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Vyšel přitom z dnešního evangelia (Lk 15,1-10), které popisuje, jak Ježíš přijímá celníky a hříšníky, kteří mu naslouchají, zatímco farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptají.

Ježíš podává svědectví, které bylo v té době novotou – uvedl papež. Komunikace s hříšníky totiž působila rituální nečistotu, a proto se jich učitelé Zákona stranili. „Svědectví nikdy v dějinách nepřinášelo pohodlí, a to ani svědkům, kteří za to někdy platí životem, ani těm, kdo mají moc.“

„Svědectví je prolomením návyku, způsobu bytí... anebo lépe než prolomením je změnou. Svědectvím církev postupuje vpřed. Svědectví přitahuje, nikoli slova, i když ta také pomáhají, ale svědectví přitahuje a umožňuje církvi růst. Svědectví podává Ježíš. Je to novost, ale ne zas tak docela nová, protože Boží milosrdenství existuje i ve Starém zákoně. Zmínění učitelé Zákona však nikdy nepochopili, co znamená: »milosrdenství chci a ne oběť«. Četli o milosrdenství, ale nechápali, co to je. A Ježíš svým způsobem jednání – svědectvím - deklaroval milosrdenství.“

Svědectví vždycky láme určitou zvyklost a vystavuje riziku – pokračoval papež. Ježíšovo svědectví vyvolává reptání. Farizeové a učitelé Zákona si mezi sebou říkali: »Přijímá hříšníky a jí s nimi«. Neříkali si: »Podívejte, tento člověk bude asi dobrý, protože se snaží obrátit hříšníky«, nýbrž šířili negativní komentáře, aby zničili svědectví. „Hřích reptání se objevuje každý den, v malém i velkém – poznamenal František. Namísto snahy o vyřešení neshody se v životě na to či ono reptá, většinou potichu, protože chybí odvaha jasně promluvit. Je tomu tak i v malých komunitách, farnostech. Důvodem reptání je nelibost nad nějakým svědectvím nebo konkrétním člověkem.

„I v diecézi. Vy znáte boje uvnitř diecézí. Interní boje. I v politice. To je nepěkné. Když vláda není poctivá, snaží se pošpinit odpůrce reptáním. Očerňováním, pomluvami. Vy dobře znáte diktátorské vlády, protože jste je zažili, a víte, jak si počíná diktatura. Nejprve se chopí sdělovacích prostředků nějakým zákonem a postupně začíná pomlouvat a umenšovat všechny, kdo pro ni jsou nebezpeční. Reptání je náš každodenní chléb na rovině osobní, rodinné, farní, diecézní, sociální.“

Je to vytáčka, jejímž cílem je nehledět na realitu a nepřemýšlet – řekl dále Petrův nástupce. Ježíš, který je dobrý, však reptání neodsuzuje, nýbrž klade otázku. Používá stejnou metodu jako farizeové a učitelé Zákona. Oni však se zlým úmyslem, aby Ježíše přivedli do úzkých, např. otázkou po placení daní anebo po možnosti vystavit manželce rozlukový list. Ježíš však vypráví podobenství o devětadevadesáti ovcích a jedné ztracené, a klade jim otázku: »Kdo z vás nenechá těch devětadevadesát a nepůjde za tou ztracenou, dokud ji nenajde?«. Zdálo by se, že to musí pochopit, ale oni se zřejmě spokojili s těmi devětadevadesáti a kalkulovali se ztrátou té jedné – vyvozoval dále papež.

„Nechme ji být. Bilance bude kladná, se ztrátou se počítá. Taková je logika farizeů. Taková je logika učitelů Zákona. Proto zvolili opak toho, co Ježíš. Proto nemluví s hříšníky, s celníky. Říkají si: lepší je s takovými se nešpinit, uchovejme si ty svoje. Ježíš se jich ptá inteligentně, vstupuje do jejich kazuistiky, ale staví je do jiné situace. Ptá se: Kdo z vás? Nikdo však neřekne: »Ano, to je pravda.« Všichni odpoví, že oni by tak nejednali. A proto nejsou schopni odpustit, slitovat se a přijímat.“

„Všichni, kdo jdou cestou učitelů Zákona, neznají radost z evangelia. Kéž nám dá Pán pochopit evangelní logiku, která je opakem logiky tohoto světa,“ kázal dnes papež František v kapli Domu sv. Marty.

Rodina je páteří humanismu

Brusel. V Evropském parlamentu proběhla debata na téma: „Rodina, ekosystém pro kulturu života v Evropě“ (6. listopadu). Zorganizovala ji Federace katolických rodinných sdružení a mezi účastníky byla také Gabriella Gambino, podsekretářka vatikánského Úřadu pro laiky, rodinu a života, matka pěti dětí a profesorka bioetiky.

Zákony se mají zakládat na zdravé antropologii a podporovat trvalost a věrnost manželských svatků, které jsou základem zdravých rodin, zdůraznila vatikánská reprezentantka. Právě rodina, jak připomněla citací papeže Františka, je „páteří humanismu“.

Profesorka Gambino připomněla, že současný trend srovnávat manželství s jinými formami soužití vyžaduje nové kladení důrazu na jeho právní a sociální hodnotu, jako životné buňky, jež je zdrojem identity a kultury. Právo vždy ctílo manželství zejména v oblasti dvou řádů: pohlavního a generačního. Pohlavní řád nachází výraz ve vztahu ženy a muže, spojených ve svazku věrnosti a vzájemnosti, při vyloučení všech forem incestu.

Druhá forma řádu má generační charakter a vyjadřuje se v konkrétních rodinných a sociálních rolích plynoucích z manželství: muž – žena, otec – matka, syn – dcera, vnoučata apod., které nazývají a jasně určují pozici každého z členů rodiny. Právo, jakožto nástroj regulace vzájemného soužití, má dodávat pocit jistoty a napomáhat uskutečňování nejhlubších cílů, včetně těch, které jsou spojené s manželstvím a rodinou. Při vytváření práva se tedy nelze řídit proměnnými, subjektivními a nepředvídatelnými činiteli.

Gabriella Gambino připomněla, že rodina předává člověka jemu samému, když v něm dokáže vytvořit pocit, že je milovaným dítětem. Děti budou schopné prokazovat důvěru jiným i Bohu, pokud pocítí, že mohou věřit rodičům. Základem je tedy vzájemná věrnost manželů.

Představitelka Svatého stolce také zdůraznila význam nerozlučnosti svátostného manželského svazku, který se z definice zakládá na výlučnosti a věrnosti. Proto je výrazem síly, soudržnosti a naděje, jaké je lidská bytost schopná. Věrnost má nepopiratelný antropologický význam a mimořádnou sílu humanizovat, schopnou v plnosti rozvinout vnitřní bohatství každého člověka. Je naší povinností povědět o tom našim dětem. A jako ti, kdo právo utvářejí, máme povinnost, vytvořit podmínky, v nichž bude možné toto uskutečnit – zdůraznila představitelka Svatého stolce.

9.11.2018

Asia Bibi: Děkuji Bohu za svobodu

Asie Bibi přebývá se svým mužem a dětmi na bezpečném místě. V Pákistánu mezitím opět eskaluje napětí vyvolané pretesty islámských fundamentalistů.

„Děkuji Bohu. Kéž je Pán veleben za moji svobodu,“ tak měla znít první slova této nezlomné křesťanky po opuštění vězení v Multanu, kde strávila poslední léta. Pákistánské speciální služby rovněž potvrdily zadržení dvou členů vězeňské ostrahy, kteří připravovali její vraždu.

„S ohledem na bezpečnost Asie Bibi nemůžeme prozradit mnoho skutečností. Mohu však potvrdit, že v této chvíli přebývá se svou rodinou,“ uvedl pro Vatikánský rozhlas Alessandro Monteduro, vedoucí italské sekce papežské nadace Pomoc trpící církvi (Kirche in Not), která od počátku podporuje rodinu statečné křesťanky.

„Propuštění Asie Bibi je bezpochyby nádherná zpráva, vezmeme-li však v úvahu protesty, jichž jsme se stali svědky v uplynulých dnech, je třeba dodat, že úplné štěstí přijde teprve tehdy, až žena a její blízcí budou zcela v bezpečí. Je proto na místě neuvádět příliš mnoho informací. Asia Bibi se má dobře a konečně přebývá se svou rodinou, to potvrdit mohu. Raduje se z přítomnosti svého muže a dětí. Další kroky v její záležitosti se nemohou již omezovat pouze na činnost organizací jako je naše. Očekávám rozhodnutí ze strany pákistánské vlády a zemí, které deklarovaly ochotu přijmout celou rodinu. Řešení situace je nyní v jejich rukou,“ říká Alessandro Monteduro.

Budoucnost Asie Bibi stále není jistá. Vládní zdroje informovaly, že bude moci opustit zemi teprve tehdy, až Nejvyšší soud zamítne odvolání vznesené odpůrci jejího zproštění viny. V zemi nadále narůstá napětí. Jsou také velké obavy, že páteční modlitby v mešitách zakončí vlny pouličních protestů, tak jak se to stalo po ohlášení rozsudku potvrzujícího nevinu Asie Bibi.